For Ungdommen.

Fiskerdatterens Plejesøn.

(Fortsat.)

——

„Ja, det er et Nødsignal," sagde Dale livlig; „De vil tage dem op, Hr. Kaptajn?"

„Nej, jeg vil gøre bedre end det, jeg vil sende dig med Proviant ud til dem."

Et Øjeblik stirrede Dale forvirret paa ham; men da han derefter saa rundt fra det ene ondskabsfulde Ansigt til det andet, stod deres grusomme Hensigt klar for ham.

„Er I gale!" udbrød han, „det er jo Mord."

„Nej, vi vil kun fri os selv fra en Morder, som Søen ellers vilde rydde af Vejen og tage os med," sagde Kaptajnen med Eftertryk. „Din Synd har fundet dig."

Dale vendte sig og saa paa Lorenzo, deres Øjne mødtes. „Gud tilgive dig," sagde Dale. „Du har faaet din Krig sat igennem til sidst; men du ved, at dette er Løgn."

„Naa, Folk, sæt Baaden ud! Dale, du har 10 Minutter, og saa af Sted," sagde Kaptajnen. Imidlertid var Jim, Denny og lille Margrethe komne op paa Dækket og hørte, hvad det var, der var paa Færde.

Margrethe græd og bad, at man dog ikke vilde sende hendes bedste Ven bort.

„Bah," udbrød Lorenzo, „send Tøsen og ham den lange Dreng med, saa er vi fri for det hele."

„Nej, nej," sagde Kaptajnen med et Smil til Margrethe, der skulde være velvilligt, „det er en smuk lille Pige. hun skal blive og være Selskab for Denny; men den lange Dreng der, lad ham komme med."

Og derved blev det, trods Dales Bøn om i det mindste at sende ham bort alene. Dale og Jim kom i Baaden med en Kasse Biskøjter og Kød og et Anker Vand. „Gud velsigne eder og lade os mødes i Himlen," raabte Dale til Denny og den grædende Margrethe, der stod med hinanden i Haanden og saa dem sejle af Sted. De var nu ene i den vide, vide Verden.

Dale og Jim roede imidlertid over til Øen, dog med det Haab, at Skibet atter vilde komme tilbage og tage dem op; de kunde ikke tænke sig den Grusomhed, at de vilde lade dem blive der paa den øde Klippe og dø. Thi øde var den, som de snart saa, da det endelig var lykkedes dem at lande i en lille Bugt; kun Masser af Søfugle, Maager, Albatrosser og Fregatfugle fløj skrigende om Klipperne. Mørket var i Færd med at falde paa, saa de kunde ikke straks undersøge Øen, men maatte opsøge en eller anden Hule, hvor de kunde tilbringe Natten, indsvøbt i et Tæppe, som Dale lykkeligvis havde med. Da Dagen brød frem, og de havde forfrisket sig paa Minnows magre Kost, krøb de atter op paa det højeste Punkt for at se, om Skibet dog ikke kom tilbage efter dem.

„De maa sikkert snart komme," sagde Jim fortrøstningsfuldt, idet hans Øjne forgæves spejdede fra Øst til Vest. „De kan ikke være saa grusomme at lade os blive her."

Havde Øen i Aftenskumringen set øde ud, saa var den nu ved Dagens Lys fuldstændig nøgen, om der end paa de mere beskyttede Steder kunde findes lidt Græs; men ingen levende Skabning var at se, undtagen de skrigende Søfugle; et ubeskrivelig øde og trist Sted var denne Klippeø i Sydhavet.

„Hvis de ikke snart kommer tilbage efter os," sagde Jim pludselig, „saa maa Ravnene bringe os Føde, ligesom de bragte Elias, for her er ingen Ting at spise."

„Ja," sagde Dale alvorlig, „lad os lige straks tale med Herren om, hvad det er, der har hændet os, og bede ham forøge vor Tro saa mægtig, saa vi fuldt troende kan bede: „Giv os i Dag vort daglige Brød", saa skal vi ogsaa nok faa det."

Efter at have gjort det ret inderligt, drev de videre om instinktmæssig holdende sig til Kysten; de saa paa Stangen med den gamle Sømandsskjorte paa den høje Klippe; den hang der endnu og viftede. Hvor længe havde den vel hængt der? tænkte de; dens Ejermand var rimeligvis død for længe siden. Ved at gaa videre kom de imidlertid til en lille Grotte, i hvilken der fandtes Spor af Ild. De undersøgte den med stigende Interesse, da de i det samme inde fra Klippen syntes at høre Lyden af Fodtrin, der efterhaanden blev stærkere. De saa sig om og saa nu en gammel, graahaaret, men dog trastig Mand komme ud fra en Hule, og aldrig saa snart havde Jim faaet Øje paa ham, før han i Henrykkelse for hen imod ham og raabte: „Ross! Sandy Ross!

Kort efter sad de forholdsvis hyggelig sammen i Ross' lille Hule og fortalte hverandre gensidig deres Historier. Sandy havde lidt Skibbrud, og han og en anden var blevne kastede op paa denne Ø. De havde i Begyndelsen levet taalelig godt af, hvad de havde reddet fra det forliste Skib; men da dette var opbrugt, og Føden blev knappere, var den anden, som ikke var saa stærk, bukket under baade af Mangel og Fortvivlelse over deres forfærdelige Stilling. Den stærke, haardføre Sandy havde imidlertid holdt ud i den endnu forfærdeligere Ensomhed, efter at hans Kammerat var død. Denne Ensomhed var nu forbi, men Udsigterne til at blive frelst og komme bort fra denne Udørk var ikke bedre.

Disse tre maatte nu, saa godt de kunde, støtte hverandre og opmuntre hverandre, og at Dale med sin levende Tro var den, der kunde give den bedste Trøst og Opmuntring, kan man nok tænke, og han fik megen Indflydelse paa Sandy, hvis Trods mod Gud var bleven knækket ved den sidste Tids Lidelser.

De opholdt Livet ved Søfuglene, der i Begyndelsen var saa tamme, at de næsten kunde gaa lige hen og tage dem med Hænderne. Deres Fjer og Ben brugte de til Brændsel. En enkelt Gang trakterede Jim dem med Fisk, som han fangede med en Fiskekrog, han havde lavet af Fuglebenene, og de kogte dem i Blikdaasen, hvori det henkogte Kød, som de naturligvis snart fik spist, havde været. Vand fandtes i rigelig Mængde fra en Kilde midt inde paa Øen, saa Livet kunde de opholde, om det just ikke var Herreretter, de fik. Ross havde flere Tæpper, som han havde reddet fra sit Skib, og af dem fik de Overfrakker; to Puller til Ærmer og et Reb om Livet, en Dragt, der var mere bekvem og varm end egentlig klædelig. Saaledes gik en Maanedstid taalelig godt, men efter den Tid begyndte det at se fort ud for dem.

De havde hidtil vedligeholdt en Signalild ved Strandbredden; men til deres Sorg maatte de opgive den, da den skræmmede Fuglene, der efterhaanden var blevne langt mere vanskelige at faa fat paa og endogsaa begyndte at fortrække til de andre Klippeøer, hvor de kunde være i Fred. Det begyndte saaledes at se ud, som det skulde stoppe med Levnedsmidlerne; men naar Nøden er størst, saa er Hjælpen nærmest, og den kom ogsaa i Skikkelse af et smukt lille Skib, fra hvis Dæk man havde set den sønderrevne Skjorte vaje som Nødsignal. Det var paa Rejsen til Australien; men det var ikke dets Fører, Kaptajn Mercer, saa meget om Tiden at gøre, og han var gaaet temmelig langt mod Syd paa en lille Opdagelsestur.

Dette Skib optog dem nu med største Gæstfrihed og Venlighed; der herskede i det hele om Bord paa „Lynet" en ganske anden Aand end paa „Minnow". Kaptajnen var selv en Kristen og dertil en dygtig Mand, elsket og æret af sit Mandskab, der næsten alle var gamle i hans Tjeneste. Denne Mand hørte med Interesse paa alt, hvad de tre havde oplevet, men blev især opmærksom, da de fortalte Dennys Historie om, hvorledes han hin Septemberdag barhovedet var kommen løbende til Sandys Hytte. Ved alt, hvad han hørte om ham, følte han sig mere og mere overbevist om, at denne Dreng maatte være en Dattersøn af en af hans Venner, en Kaptajn Owen, som i 8—9 Aar havde søgt efter sit Barnebarn, der var forsvundet. Han havde i sin Tid været vred over Moderens Ægteskab med en katolsk Sømand, og hun havde derfor efter Mandens Død ikke turdet vende sig til ham i sin Nød. Senere havde han bittert angret sin Haardhed og havde søgt efter hende og Barnet, men hidtil uden Held.

„Denne Mand er for Tiden i Australien," sagde han ivrig, „og saa snart vi kommer til Melbourne, vil vi sende Bud efter ham. Vi maa ogsaa opsøge den Skurk af en Italiener og lade ham bevise sin Paastand, jeg har meget stærk Tvivl angaaende ham."

Imidlertid førte en gunstig Vind Skibet fremad; Melbourne naaedes i forholdsvis kort Tid, og her fik man snart fat paa Kaptajn Owen, der efter en lang Samtale med Sandy Ross følte sig overbevist om Rigtigheden af Mercers Formodning. Den gamle Mand, der oplivedes af Haabet, tog nu med Iver fat paa det hidtil haabløse Arbejde at lede efter sit Barnebarn.

Trettende Kapitel.

Medens alle disse, som vi nu har hørt, færdedes ude i den vide Verdens Farer og Modgang, sad Bessy og Maida hjemme i Hytten. De havde travlt med deres Vadsken og Strygen, som de gjorde saa godt, at de næsten stod i Fare for at blive overlæssede med Arbejde. Bessy var dygtig og flink, men kunde dog imellem finde det ensformigt og kedsommeligt, og al den Graven i Haven og huslige Gerning blev hun ogsaa ked af, saa snart Nyhedens Interesse var borte. Men naar hun imellem havde været lidt utaalmodig og plaget stakkels Maida, fortrød hun det dog atter og blev god igen. For øvrigt passede de godt til at arbejde sammen, thi Bessy paatog sig at hente og bringe Tøjet, hvilket bragte hende i Forbindelse med andre Mennesker, og det var noget, hendes livlige Natur trængte til, mens Maida heller end gerne vilde slippe for det.

Saaledes kom Bessy en kold Efteraarsdag spadserende fra Landsbyen med sin Kurv, og paa Højlandspigernes Vis med Skørtet op over Hovedet, saa kun hendes sorte, livlige Øjne tittede frem. Hun løb, snarere end hun gik, trodsende Vind og Vejr og brød imellem ud i en lille, kort Latter.

„Mon hun vil hoppe og springe?" sagde hun til sig selv, idet hun gjorde et lille Hop. „Det er ganske bestemt om en af dem."

„Maida, Maida! kan du gætte, hvad jeg har til dig?" raabte hun, idet hun for ind ad Døren og traf Brevet frem med det samme, saa der ingen Lejlighed blev til Gætning.

„Et Brev," næsten skreg Maida og blev ligbleg. Hun var bleven lidt højere og slankere, lidt mørkere under Øjnene og havde faaet nogle tungsindige Træk om Munden; men for Resten var hun den samme Maida med det milde Ansigt. „Aa, Bessy! et Brev!"

„Ja vist, de siger, det er kommet fra Australien, helt fra den anden Side af Verden; skynd dig at lukke det op." Men Maidas Hænd skælvede, og hun stod saa længe med det, at Bessy blev utaalmodig, tog det fra hende og rev det op. „Naa, læs det saa," sagde hun, idet hun gav hende Brevet; men hun maatte ogsaa gøre dette for hende. Maidas Ansigt blev atter hvidt, og hun lod Brevet falde: „Aa, jeg tør ikke, jeg tør ikke! Hvad betyder det, hvem er det fra?"

„Hvis vi ser i Slutningen, vil vi maaske faa det at vide," bemærkede Bessy viselig og tog Brevet; hun var for Resten nær ved at være i lige saa stærk Bevægelse som Maida. „Hvad er dette? Lo — Lor — Lorenzo — Claude Lorenzo? Det var da et fært Navn! Det er vist kinesisk eller hinduisk eller saadan noget. — Men hvad kan det nu hjælpe at ryste og græde, inden du ved, om det er ondt eller godt."

Stammende en hel Del, stavende et Ord af og til og gættende sig til et andet, thi Skriften var temmelig utydelig, og Bessys Skolekundskaber af Mangel paa Øvelse sørgelig gaaet tilbage, læste hun følgende op:

„Min kære Miss — det er angaaende min Dreng — ham, de kalder Denny Ross, at jeg er saa fri —" her standsede Bessy pludselig med Brevet og for efter noget Vand, thi Maida var atter bleven dødbleg og var halvt bevidstløs falden helt om i Lænestolen, som hun heldigvis stod tæt ved. Ved Bessys kraftige Behandling kom hun imidlertid snart til sig selv igen, og Bessy glemte aldrig det Udtryk, hvormed hun slog Øjnene op igen. „Denny! min egen Dreng!" sagde hun ganske sagte, „jeg troede aldrig, jeg skulde have set dig igen, før vi skulde mødes i Himlen."

„Nu maa du ikke gøre det mere," sagde Bessy i en bestemt Tone, idet hun samlede Brevet op og atter begyndte forfra. „Det er angaaende min Dreng, kaldet Denny Ross, at jeg er saa fri at skrive disse Linier, i det Haab, at det maa finde Dem lige saa vel, som jeg og han er for Tiden. Det gør ham ondt, at De ikke ved, at han er i Live og har det godt, og jeg skynder mig derfor med at skrive og berolige Dem. Først ønsker jeg at fortælle Dem, at jeg er hans Fader; han er min afdøde Hustrus Barn, som jeg har ledt efter i mange Tider, og nu siger jeg naturligvis Dem og Deres Fader Tak, fordi De har opdraget ham, fra han var lille. Det var mærkelig nok, hvorledes vi fik fat paa ham; han laa i en Baad, der sad fast mellem to Klipper; og det var hans Mærke paa Skulderen og hans Lighed med min stakkels Hustru, der overbeviste mig om, at han var mit Barn. Alle Mennesker troede, jeg var druknet; men jeg var det ikke, vi blev taget op og frelst. Han er en flink lille Fyr, og jeg haaber, at jeg skal faa en Mand ud af ham; jeg tager nu til Guldminerne, saa det er ikke rimeligt, at han i de første Aar kommer ad Skotland til. Naturligvis opgiver De nu alle Fordringer paa ham; men jeg haaber, at De ingen Fordringer stiller til mig, da jeg kun er Sømand og paa Grund af Omstændighederne ingen Penge har kunnet spare sammen.

Jeg er, kære Miss, Deres ærbødige
Claude Lorenzo.

Denny hilser.

Skreven i Australien til Miss Maida Ross i Strakan."

Maidas Øjne var vilde og forfærdede og veg ikke fra Bessys Ansigt, før hun var færdig og lagde Brevet paa Bordet. Hun syntes, hun maatte have misforstaaet det, Bessy maatte have læst galt. Det kunde ikke være saa, at nogen anden gjorde Fordring paa hendes egen Denny og netop nu, da hun havde begyndt at juble over, at han ikke var død, ikke var druknet, og hun havde tænkt sig ham komme ind ad Døren. „Hvad betyder dette her?" gispede hun.

„Nederdrægtigt," sagde Bessy endnu med Brynene rynkede efter den Anstrengelse, det havde kostet hende at komme igennem de næsten ulæselige Kragetæer. „Meningen er tydelig nok; Dennys Fader er kommen; og det er just ikke nogen videre god Fader, naar man skal dømme efter dette her. En sort Neger maaske, og de duer ikke meget. Han takker dig næppe for alt, hvad du har gjort, og Denny faar ikke Lov at skrive noget med. Naa, det var en dejlig Nyhed den!"

Et Tidsbillede fra Kina.

I Provinsen Kanton, ca. 400 Mil nordøst for Byen af samme Navn, ligger den betydelige Handelsby Honyen. Allerede i 1883 foretog Baselermissionærer den første Prædikerejse hertil. Modtagelsen var ikke særlig venlig; men Folket var forfærdelig hengiven til Opiumslasten. Fra den Tid af gjordes aarlige Besøg i Byen.

I 1896 blev der lejet et Lokale til at holde Gudstjeneste i, og en Kateket blev ansat. 1898 tillod Missionsbestyrelsen i Basel, at der maatte købes et Grundstykke til Opførelse af Kapel og Missionærbolig; thi man indsaa, at Byen maatte blive Hovedstation og faa europæiske Arbejdere; men endnu havde man hverken disse eller de nødvendige Pengemidler.

Køb af Grund plejer i Kina just at være det kritiske Punkt. Her syntes det at skulle gaa let; en vel beliggende Plads blev tilbudt, og Missionen greb til. Men da Skødet skulde skrives, udstede Literaterne hemmelig en Proklamation, at ingen maatte understaa sig i at sælge Land til de fremmede i Byens Nærhed. Saa vilde Sælgerne have det Servitut paa Jorden, at der for evige Tider ikke maatte bygges Hus, Kapel, Tempel eller Grav derpaa.

Kort efter fik man atter Tilbud paa en Grund uden for Byen i en Kastanielund, særdeles vel beliggende; den blev købt, og alt mentes i Orden. Men da Kateketen og en Kristen vilde sætte Skelsten, kom der Folk og truede dem med Døden. Missionæren henvendte sig til den tyske Konsul i Swatau. Det drejede sig jo her om et simpelt Retsbrud, som Kina traktatmæssig var forpligtet til at ordne. Konsulen forlangte, at enten skulde Grunden overgives Missionen, eller ogsaa maatte man give en anden lige saa god.

Nu var Mandarinen og Byens Fædre i største Klemme: paa den ene Side Konsulen og Overpræfekten, paa den anden Side de fanatiske Literater. De sendte Underhandlere til Missionærerne i Futschukpaj. Selskabet lagde 37 Visitkort paa Bordet og bad om, at man vilde tage Pengene igen: Folket i Honyen var for vildt til, at en fremmed kunde bo blandt dem. Men de maatte gaa med uforrettet Sag. Saa tilbød man Missionen tre Pladser i Bytte: den første laa paa en halsbrækkende stejl Klippe — „de fremmede syntes jo at holde af Skrænterne; i Hongkong var der ligeledes mange Huse bygget paa Bjerget." Den anden var i et tidligere Flodleje, som ved hver Oversvømmelse staar under Vand. Den tredie laa langt inde i Bjergene, fjernt fra enhver menneskelig Bolig.

Missionæren maatte atter skrive til Konsulen, og denne meldte Sagen til Guvernøren i Kanton. Herpaa kom det Svar, at dersom Sagen ikke endtes i Løbet af 15 Dage, var Mandarinen affat. Overpræfekten skrev, at alle i Processen indviklede skulde sendes i Gitterbur til Futschufu. Det hjalp.

Den 1. Juni, Retsdagen, da Byens Fædre, han, som havde solgt den forrige Plads, samt Kateketen laa paa Knæ for Mandarinen (efter kinesisk Sæd i Retssalen) i Hjerteudforskningshallen, blev Missionæren hentet, og efter alle Ceremonier og Kunstens Regler tilskyndedes der Fromhedsformaningshallen en ny, større Plads foran søndre Port, mens den til Gengæld afstod den gamle Plads.. Efter en Formaning til Fred trykkede man til Besegling Tommelfingeren paa Protokollen.

Denne Sag endte forholdsvis fredelig; men maaske turde følgende agtes for et Efterspil, og det var alt andet end fredeligt.

Den 27. Juni begav Missionær Dilger, den samme, som havde ført Sagen angaaende Byggepladsen, sig paa Rejse fra Honyen til en Naboby. En Mils Vej fra Byen, der hvor Bjergene begynder, ser han sig pludselig Ansigt til Ansigt med en uhyggelig Karl, som sætter ham Pistolen for Brystet og raaber: hid med Pengene! Dilger maatte ud med Pungen og Nøglen til Bærekurven. I det samme stod der nok en Røver, som rev Ur og Kæde fra ham samt forlangte hans Briller, Forlovelsesring og Bælte, mens den første plyndrede Kurvene. Klæder og Sengetøj, Præstekjole, Altertøj, alt tog man med. Selv Dilgers Dagbog, og alt spiseligt; en Pølse fra Würtemberg gav man sig straks til at spise. Ringen var svær at faa af; man begyndte at true med at skære Fingeren eller Haanden af; saa fik man den dog drejet over Knoen. Kineserne blev ogsaa plyndrede, men fik dog i det hele en lempeligere Behandling. Snart gik man igen løs paa Missionæren, og nu hed det: gør det af med ham! Seks Røvere rettede deres Pistoler mod ham, og en truede ham med en Dolk. Du har mere Sølv, kom med det! Han svarede: Jeg har givet eder alt, hvad vil I mere? Saa trak de ham af Klæderne, men paa hans Bøn lod de ham dog beholde Benklæderne. Efter at have tumlet med ham en halv Time og truet ham med Døden, drog Røverne tilbage til Honyen; Missionæren ligesaa, ad en Omvej. I Byen vidste man god Besked om det hele; man havde set Røverne drage af Sted og vidste, hvem det gjaldt.

Paa Missionsstationen i Futschukpaj takkede man Herren inderlig for Redningen.

Anføreren for de seks Røvere blev faa Uger efter dette Overfald grebet just paa samme Sted (af nogle, som han tidligere havde plyndret), overhældt med Petroleum og levende brændt.

Et underligt Folk, men hvor trængende til Guds Naades Evangelium! Alt det, vi bringer i Dag, bærer i Sandhed Vidne derom.

Styrmanden.

Det er Fiskerens Lod at friste forskellige Kaar. Ved Nytaarstid drager han paa Fiskefangst. Kone og Børn sidder hjemme og passer paa Husvæsenet saa godt, de kan, men venter paa Fader, at han skal komme hjem med Penge og Fisk. Sulten har saa mangen Dag været Kok hos dem. Vejret har været stormfuldt, og Havet uroligt, saa de halvvoksne Sønner kun lidet kunde komme paa Søen med Snøre og Line for at skaffe lidt Husfisk til Moder og Søskende. Saa kommer Paasken, den Tid, Fader ventes hjem. Moder gaar hver Dag op paa Bakken bag Huset. Der kan hun se ud over Havet. Ogsaa denne Gang kommer han, som ventet, med fuld Baadladning af saltet Fisk, som er faldet i hans Lod, og med mange Tikroner i „Tegnebogen". Nu bliver der Glæde hos store og smaa. Moder faar Kaffekedlen paa. Fader aabner Kisten og tager Langebrød og Smaabrød frem og alt, hvad godt han har kunnet købe hos Landhandleren. Og mens de smaa Munde mættes, maa han fortælle om Livet paa Fiskeriet i Aar. Børnene har slokket sig om ham, og Moder sidder nærmest med den mindste paa Skødet. „Gud være lovet," siger saa den vejrbidte, prøvede Fisker, „Gud være lovet, at jeg igen er hjemme hos eder alle. I Begyndelsen gik det saa smaat for mig, at Modet begyndte at synke. Jeg tænkte paa eder, som sad hjemme og led Mangel. Der var kun lidt Fiskevejr, og Fisken gik ujævn. Jeg var ikke fri for at begynde at knurre og klage, fordi Gud havde glemt mig. Saa var jeg en Dag til Forsamling, mens vi laa og ventede paa Vejret. Der hørte jeg en lille smuk Fortælling, som gik mig til Hjerte og satte Mod i mig igen. Kanske I har Lyst til at høre den, I kære? Fortællingen hed „Styrmanden" og lød saaledes:

En from Præst i en Søstad sejlede i en Baad over til en lige overfor liggende Ø. En Mand sad til Rors, og to Mænd, Fader og Søn, roede. „Du er atter i Dag bedrøvet, Anders," sagde Præsten. „Jo, det maa jeg nok være," svarede Manden, „Vinteren staar for Døren, og hvad vil der saa blive af mig med Kone og fem Børn? Jeg er bekymret den hele Dag." „Det skal du ikke være; thi Frelseren siger: sørger ikke for, hvad I skulle spise; eders himmelske Fader ved, hvad I har behov." „Det Ord kan jeg ikke forstaa," svarede Anders; „skal jeg maaske lægge mig paa den lade Side og ingen Ting tage mig for, lade Skillingerne række saa langt, de kan, bede og læse og lade det komme an paa, om Herren vil give Kone og Børn noget, eller om de skal sulte og tørste?" — „Nej, ikke saaledes — se dig for, Anders! hvad er det?" udraabte Præsten, „vi sejler mellem Klipper og Skær, og du ikke saa meget som ser dig for. Gør din Pligt!" „Aa," sagde Manden ved Aarene ligegyldigt, „det er Styrmandens Sag." „Gør din Pligt, siger jeg endnu en Gang! ser du ikke Skærene. Vi gaar under, hvis du tager dig din Gerning saa letsindig." „Gøre sin Pligt, — tage sig sin Gerning letsindig!" svarede Manden, „hvad mener Præsten? Arbejder jeg ikke alt, hvad jeg kan? skal jeg maaske hjælpe at styre?" „Ja vel," sagde Præsten, „for at vi kunne komme lykkeligt igennem." „Det vil da være en unyttig Sag; nej, hver Mand skal gøre sit, saa bliver alting godt. Styrmanden styrer, og jeg ror, det er Sømandsskik." „Ja, tag det ikke ilde op, Anders," sagde Præsten med et Smil, „saadan er det med det Skriftsprog, som du ikke forstaar. Det er din Sag at arbejde af alle Kræfter uden at se hverken til højre eller venstre. Men Sorgen og Frygten for, at du, trods alt dit Arbejde, skal gaa til Grunde og ikke komme igennem, den kan du spare dig og lægge paa vor Herre, der sidder til Rors, og om hvem der staar skrevet: „Kast paa Herren, hvad dig bekymrer, og han skal forsørge dig; han skal ikke tilstede, at den retfærdige rokkes evindeligt" (Ps. 55,23). Denne Lignelse kunde den gamle Sømand forstaa. Glad saa han op, og lettere tog han Aaretagene; han begyndte at haabe paa Herren.

Vidste du dog!

——

Der var et stort og fint Selskab hos den rige Grosserer. Alle var glade og livlige og syntes at more sig kosteligt. Blandt Selskabet var der en, der saa ud til at være særlig munter; det var en ung Moder, der med overstrømmende Glæde lo, spøgte og talte med sine Venner og Bekendte. I et Hjørne af den store Selskabssal stod der dog en Herre — Værten i Huset — og betragtede hende med vemodige Blikke, idet han ofte gentog for sig selv, naar han saa den unge Kvindes livlige Færd: vidste du dog — —! Han havde god Grund til at ynke hende; thi der var kommen Bud fra hendes Hjem til ham, om han vilde meddele hende, at hendes Søn, en haabefuld Dreng, var bragt hjem som Lig, forulykket paa en Badetur. Værten vidste, at Moderens jublende Stemning vilde blive forvandlet til Graad og fortvivlede Skrig, naar hun fik at vide, hvordan det stod til i hendes Hjem. — Naar jeg ser den glade og jublende Skare af unge, der fryder sig ved Livet, trænger Spørgsmaalet: „Vidste du dog, hvad der tjener til din Fred?" sig frem i min Sjæl. Af mit ganske Hjerte ønsker jeg eder, at I maa kunne vandre glade gennem Livet, men jeg ved, at den bedste Glæde kun findes i Samfund med Jesus Kristus. Saa mange unge gaar tankeløse hen ad Livets Stier og søger Glæder, der kun varer i Nuet, og som ikke altid er rene og gode; saa mange unge gaar med Dødstegn i Hjerterne, fordi Synden er paa Vej til at faa Overtaget; saa mange unge lever uden at tænke paa Evigheden. Som hin Vært ser jeg med inderlig Sorg paa saadanne unge og tænker: „Vidste I dog — inden det er for sent, hvad der tjener til eders Fred!"

Hvorledes er dette?

Vi tilbyder et hundrede Dollars Belønning for ethvert Tilfælde af Katarrh, der ikke kan helbredes ved Hall's Catarrh Cure.

F. J. Cheney & Co., Ejere, Toledo, O.

Vi undertegnede har kjendt F. J. Cheney i de sidste 15 Aar og tror, han er aldeles hæderlig i alle Forretningstransaktioner og finansielt i Stand til at opfylde enhver Forpligtelse, deres Firma har paataget sig.

West & Truax, Wholesale Druggists, Toledo, O.
Walding, Kinnan & Marvin, Wholesale Druggists, Toledo, O.

Hall's Catarrh Cure tages indvendig og virker direkte paa Blodet og Systemets Slimhinder. Pris 75c pr. Flaske. Sælges af alle Apothekere. Vidnesbyrd frit.

Hall's Family Pills er de bedste.

Præmiebogen kan endnu sendes til forskudsbetalende Abonnenter.

Danish Luth. Publ. House.